

Scott – Ett naturligt inslag i grannens trädgård!

Av Louise Holm

Publicerat i ISF-bladet Nr 3 - 2000

Jag förstod blicken när mina grannar på sommarstället med skräck såg våra två nya setterindivider, flickorna bus, rusa in på tomten och kasta sig i det 16 grader kalla vattnet.

Inte nog med att Britt, som grannen heter, har 19 olika allergier, astma och säkert fler bråck än bara diskbråck, hon älskar också att plantera. Trots krämpor ligger hon och gör nya land och sår igen de gamla. Ett evigt påtande i landet kan tyckas för den ointresserade. Scott som nu är fem år men fortfarande valp hade hela sommaren 1995 deras gård som rastningsplats. Där gjorde han sina behov fyra – fem gånger per dag. Killen visste hur man håller sig när han var ute och gick små promenader med matte. Han var som smygande fisken när jag vände ryggen till, försvunnen, puts väck. Dock inte så långt borta, då han som oftast var och bajsade hos Britt. Att ha honom bunden gick inte, han kunde efter en liten stund se ut som en rodeokalv, helt insnodd i linan. Stängsel, vad hjälpte det när han tog sjövägen in. Jag kan än idag höra Britts gälla stämma - ”Louise, nu har han bajsat igen!”. Jag kom inspringande med skyffel stor nog till hästar: ”Framför häcken, lite åt vänster, rakt fram.” Britt dirigerade mig till högen. Under tiden spetade Scott omkring i hennes nysådda land. På kvällarna då sista kisseturen var kunde man se Scott traja omkring bland Britts många lökar, utan att jag kunde platta till efter honom eftersom jag då säkert slagit

ihjäl mig i mörket på någon kratta eller vattenspridaren. I ottan, då de fortfarande låg och sov, fick jag stiga upp och släta till alla spår efter hundtassar.

Jag vet fortfarande inte hur många trosor som han grävde ner i skogen runt tomten, eller hur många lökar han sonika drog upp och tuggade sönder. Tänk alla förstörda stunder då han jagade badmintonbollar när vi försökte spela. Det gick åt mängder det året. Han tog dem i luften och kastade sig ut i vattnet på det allra stenigaste stället där han i lugn och ro kunde tugga i fred. Det som sedan spottades ut var fullt av fjädrar och en gummipropp som guppade iväg i vattnet. Redan vid så unga år kunde han pressa in fyra stycken badmintonbollar och samtidigt ha fyra små tuggben utstickandes på sidan genom truten. Vi tyckte att han liknade ett vårtvin. Hur många kilo gåsskit han tuggade i sig det året eller hur många strumpor som expanderade till en och en halv meter orkar jag inte ens tänka på.

Grannen till vänster har två flickor som 1995 var i 25 års ålder. De brukade i skydd av vindskydd sola nakna i trädgården. Helt skyddade från fluktare låg de i solen och njöt ovetande om att de hade Scott smygande runt sig. Han låg väl och sov eller nåt eftersom jag lämnade honom utan uppsikt under en minut. Glad i hågen kom han in i köket med ett par stringtrosor av modell mindre. Jag kommer ihåg att jag (min far var förbjuden) la tillbaka den något dregliga trosan så tyst som möjligt. Den kvällen satt han i lina, insnodd i fem stolar, ett bord och en flaggstång.

Tänk bara vilken oro jag och min dåvarande kille utsattes för när vi hade lånat en stuga på Gotland. Husen låg cirka 75 meter från havet i en fiskeby. Varje dag gick Scott själv ner till havet och badade, tittade på måsar och åt alger. Jag försökte verkligen hinna med när han sprang ner varje morgon. En dag när han som vanligt försvunnit och jag som vanligt gick ner till stranden för att hämta honom var han inte där. Jag sprang

med hjärtat i halsgropen runt och letade och ropade hans namn. Ingen hund syntes till. Tankar som "han kanske har drunknat" flög genom skallen. Då fick jag se en karl som pekade på deras tält. På tyska försökte han förklara vad som fanns i tältet, kunde det vara en hund? Mycket riktigt, där satt han och åt bratwurst tillsammans med fru tysk. Han var lös i magen till den dagen de packade och åkte.

Nu fem år senare är han fortfarande bäbis, dock gräver han inte upp lökar, ej heller bajsar han på Britts tomt. Men förra veckan såg jag honom och flickorna bus ha dragkamp med morsans BH. Flickorna har förresten börjat knapra på huset. "Jaja, bara de inte äter på en bärande balk" suckar farsan. Livet är sig likt. Två nya odågor flyttar in. ■

